

voorwaarden passen in beide opvattingen. Ten tijde dat pp. hun huwelijkse voorwaarden maakten, rekende de Nederlandse doctrine de bevoegdheid huwelijkse voorwaarden te maken en de gevolgen van die voorwaarden tot het zgn. „personeel statuut”, dat, zo pp., gelijk in het onderhavige geval, uitsluitend de Nederlandse nationaliteit hadden, ingevolge art. 6 Wet AB was onderworpen aan het interne Nederlands recht. Relevante, gepubliceerde rechtspraak in andere zin was er niet. Reeds in 1898 had de HR beslist dat huwelijkse voorwaarden, waarbij pp. overeenkomen hun huwelijksgemeenschap te beperken tot aanwinsten, zoals geregeld in de art. 1498-1499 Belgisch BW, art. 198 (oud) BW ten spijt, rechtsgeldig zijn, indien zij voor een in België gevestigde notaris waren opgemaakt. Het standpunt van de man is derhalve geheel in overeenstemming met hetgeen het Nederlands internationaal privaatrecht in 1966, naar pp. toen mochten verwachten, toestond. Dit kan van het standpunt van de vrouw niet worden gezegd.

5.4. Onder deze omstandigheden is het standpunt van de man het juiste, zodat de grief van de man gegrond is.
(...)

Beslissing in hoger beroep

Het Hof te 's-Gravenhage:
In het principaal hoger beroep:
Verwerpt het beroep.
In het incidenteel hoger beroep:
Vernietigt het vonnis van de Rb. te 's-Gravenhage van 10 juni 1985, voor wat betreft de bevoelen scheiding en deling van de huwelijksgemeenschap naar Belgisch recht en voor zover het betreft de beslissing omtrent het voortgezet gebruik van de echtelijke woning, en in zoverre opnieuw recht doende:

Beveelt de scheiding en deling van de huwelijksgemeenschap waarin pp. krachtens hun huwelijksvoorwaarden gehuwd zijn;
(enz. Red.)

Nr. 12

ARR.-RECHTBANK AMSTERDAM

12 juli 1984
(Mr. Asscher; m.nt. JCS)

Verlening exequatur op buitenlands arbitraal vonnis. Uitleg en toepassing Verdrag van New York 1958: „binding” en „suspended” in art. V lid I onder e; opschorting beslissing in art. VI. Zekerheidsstelling bij exequaturverlening. Overlegging van vertaling.

Zowel uit de geschiedenis van de totstandkoming van het Verdrag als uit de tekst van de art. V lid I onder e en VI volgt, dat het enkele instellen van een akte tot vernietiging — waartoe ook het ingestelde recours en annulation als bedoeld in de Franse Nouveau Code de Procédure Civile moet

worden gerekend — niet tot gevolg heeft dat de scheidsrechterlijke beslissing als niet „binding” moet worden beschouwd. Niet „binding” is de scheidsrechterlijke beslissing waartegen hoger beroep ten principale bij de rechter of bij een hoger scheidsgerecht openstaat.

De schorsende werking van rechtswege van genoemde recours en annulation volgens de Franse wet kan niet worden gebracht onder de tweede weigeringsgrond van art. V lid I onder e luidende: „The award ... has been set aside or annulled by a competent authority of the country in which, or under the law of which, that award was made”, waaruit blijkt dat een rechterlijke autoriteit zich moet hebben kunnen verdiepen in de vraag of een verzoek om schorsing terecht is gedaan.

Gelet op de doelstelling van het Verdrag is er geen aanleiding de beslissing over de tenuitvoerlegging op te schorten, zeker niet, nu verweerster geen enkele bereidheid tot het stellen van passende zekerheid heeft getoond.

Evenmin aanleiding voor zekerheidsstelling door verzoekster bij verlening van het exequatur, daar gelet op dat het Verdrag daartoe geen aanknopingspunt biedt.

(Rv art. 993; Verdrag erkenning en tenuitvoerlegging buitenlandse scheidsrechterlijke uitspraken art. IV lid 2, V, VI)

Southern Pacific Properties (Middle East) Ltd., te Hong Kong, verzoekster, proc. Mr. L.P. Broekveldt, adv. Mr. A.J. van den Berg te Rotterdam, strekkende tot het verkrijgen van verlof tot tenuitvoerlegging,

tegen
De Arabische Republiek van Egypte, te Cairo, verweerster, proc. Mr. B.J.H. Crans, adv. Mr. C.D. van Boeschoten te 's-Gravenhage, van een op 16 febr. 1983 door Prof. Giorgio Bernini, Mr. Mark Littman en Dr. Aly M. ElGhatit te Parijs gegeven scheidsrechterlijke beslissing in een geschil tussen verzoekster als euses en verweerster als gedaagde.

O.:

1. Verzoekster heeft behoorlijk gewaarmerkte afschriften van de scheidsrechterlijke beslissing en van de overeenkomst tot arbitrage overgelegd. Genoemde beslissing en overeenkomst zijn gesteld in het Engels, welke taal Wij voldoende machtig zijn om volledig van de inhoud van deze stukken kennis te hebben kunnen nemen, zodat Wij het ervoor houden dat is voldaan aan het bepaalde in art. IV lid 2 van het in deze toepasselijke Verdrag inzake de erkenning en tenuitvoerlegging van buitenlandse scheidsrechterlijke uitspraken, gesloten te New York op 10 juni 1958 (verder: Het Verdrag).

2. Verweerster heeft kort samengevat verzocht primair het verlof tot tenuitvoerlegging te weigeren, subs. de beslissing over de tenuitvoerlegging op te schorten, meer subs. bij verlening van het verlof te bevelen dat verzoekster passende zekerheid stelt.

3. In de onderhavige procedure wordt de zaak zelfs niet aan een nieuw onderzoek onderworpen, maar zal slechts worden onderzocht of verweerster zich terecht beroept op de weigeringsgronden van art. V lid 1 Verdrag en of er aanleiding is de beslissing over de tenuitvoerlegging ingevolge art. VI Verdrag op te schorten.

4. Met verwijzing naar art. V lid 1 onder a Verdrag heeft verweerster in de eerste plaats gesteld dat er geen geldige overeenkomst tot arbitrage bestaat, aangezien zij bij de overeenkomst van 12 dec. 1974, waarin het arbitraal beding is opgenomen, geen partij is.

5. Verweerster heeft dezelfde stelling in de arbitrageprocedure verdedigd. In het arbitrale vonnis wordt op dit punt uitgebreid ingegaan. Gelet op hetgeen de scheidsmannen daaromtrent hebben overwogen en in het bijzonder op het feit dat onderaan de overeenkomst van 12 dec. 1974 staan vermeld de woorden:

„Approved, agreed and ratified by the Minister of Tourism, His Excellency, Mr. Ibrahim Naguib, on the Twelfth day of December, 1974”

met daarnaast het stempel en de handtekening van deze minister, achten Wij de bovengenoemde stelling van verweerster niet bewezen.

6. In de tweede plaats heeft verweerster aangevoerd dat de scheidsrechterlijke beslissing nog niet bindend is, c.q. dat de tenuitvoerlegging daarvan is geschorst, zoals bedoeld in art. V lid 1 onder e Verdrag, nu tegen die beslissing bij akte van 28 maart 1983 ingevolge art. 504 jo. art. 1502 Franse Nouveau Code de Procédure Civile (NCPC) recours en annulation is ingesteld, welk rechtsmiddel ingevolge art. 1506 NCPC schorsende werking heeft, en daarop door het Cour d'Appel te Parijs nog niet is beslist.

7. Zowel uit de geschiedenis van de totstandkoming van het Verdrag als uit de tekst van de art. V lid 1 onder e en VI volgt dat het enkele instellen van een akte tot vernietiging, waartoe ook het ingestelde recours en annulation moet worden gerekend, niet tot gevolg heeft dat de scheidsrechterlijke beslissing als niet „binding” moet worden beschouwd. Niet „binding” is de scheidsrechterlijke beslissing waartegen hoger beroep ten principale bij de rechter of bij een hoger scheidsgerecht openstaat.

Ware dit anders, dan zouden de woorden „has been set aside or suspended” in art. V lid 1 onder e, waarnaar wordt verwezen in art. VI, zonder betekenis zijn.

De opstellers van het Verdrag hebben het woord „binding” gekozen om einde te maken aan het vereiste van het dubbele exequatur, waartoe het woord „final” in het Geneefse Verdrag van 1927 had geleid.

In de door verweerster voorgestane opvatting zou, gelet op het systeem van de art. 1504 en 1490 NCPC, het dubbele exequatur weer worden binnengehaald.

8. De tweede weigeringsgrond van art. V lid 1 onder e luidt:

„The award ... has been set aside or suspended by a competent authority of the country in which, or under the law of which, that award was made.”

De schorsing van rechtswege die in art. 1506 NCPC wordt toegekend aan het recours en annulation kan daar niet onder worden gebracht. De tekst van het Verdrag is hier duidelijk: een rechterlijke autoriteit moet de gelegenheid hebben gehad zich te verdiepen in de vraag of een verzoek om schorsing terecht is gedaan. Een ruime, van de tekst afwijkende, interpretatie van één van de limitatief gegeven weigeringsgronden zou in strijd zijn met het systeem van het Verdrag.

9. Bovenstaande overwegingen leiden tot de conclusie dat verweerster er niet in is geslaagd het bestaan van de weigeringsgronden van art. V lid 1 onder e Verdrag te bewijzen.

10. Gelet op de doelstelling van het Verdrag – de erkenning en tenuitvoerlegging van buitenlandse scheidsrechterlijke beslissingen te bevorderen door deze aan een minimum aantal voorwaarden te onderwerpen – zien Wij in het door verweerster ingestelde recours en annulation geen aanleiding de beslissing over de tenuitvoerlegging op te schorten, zeker niet, nu verweerster geen enkele bereidheid tot het stellen van passende zekerheid heeft getoond.

11. Ook voor zekerheidstelling door verzoeker bij verlening van het verlot bestaat geen aanleiding, daargelaten dat het Verdrag daartoe geen aanknopingspunt biedt.

12. Aangezien ook de weigeringsgronden van het tweede lid van art. V Verdrag niet van toepassing zijn, behoort het gevraagde verlot tot tenuitvoerlegging te worden verleend, met veroordeling van verweerster als de in het ongelijk gestelde partij in de proceskosten.

Noot:

1. Het project tot openlegging van het terrein rond de pyramiden bij Cairo voor het toerisme leidde tot zulke protesten dat er tenslotte van werd afgezien. Voor achtergrondinformatie vgl. Leboulanger, *Revue de l'Arbitrage* 1986, p. 1 e.v. Arbitrage werd daarop aangespannen tegen de Staat Egypte en tegen Egyptian General Company for Tourism and Hotels. Arbiters wazen de vordering tegen de eerste toe, tegen de tweede af. *Yearbook Commercial Arbitration* IX, 1984, p. 111 e.v. Egypte vroeg daarop vernietiging van het arbitraal vonnis bij de Cour d'Appel van Parijs, eisers te zelfder tijd in Nederland het exequatur op het arbitraal vonnis. Dit laatste werd op 12 juli 1984 verleend (zie hierboven). Op dezelfde dag vernietigde de Cour d'Appel het arbitraal vonnis. *Revue de l'Arbitrage* 1986, p. 75. Dit arrest van Hof te Parijs werd op 6 jan. 1987 bevestigd door de Franse Cour de Cassation. *Int. Legal Materials* 1987, p. 1005 (in Engelse vertaling). Daarmede kwam dit arbitraal geding ten einde en ook de pogingen tot tenuitvoerlegging van het arbitraal vonnis. Thans is in

een geheel nieuwe ronde arbitrage tegen Egypte aanhangig bij het Centrum voor de berechting van investeringsgeschillen in Washington DC, vgl. ICSID Annual report 1986, p. 7.

2. Bovenstaande beschikking werd gegeven onder het Verdrag van New York van 1958. Vgl. Van den Berg, *The New York Arbitration Convention of 1958*, 1981, p. 331, o.m. over de vraag of het al of niet „binding” zijn van het arbitraal vonnis beoordeeld moet worden naar het recht dat van toepassing is op het arbitraal vonnis dan wel, als verdragsterm, autonoom uitgelegd (zoals bovenstaande beschikking doet).

3. Het Verdrag van New York eist overlegging van de vertaling van het arbitrale vonnis in de taal van de exequaturrechter. De Pres. van de Rb. te Den Haag vatte dit letterlijk op, Van den Berg, op. cit., p. 259.

Laatstgenoemde schrijver en bovenstaande uitspraak vinden dat standpunt onnodig formalistisch. Sedert 1 dec. 1986 bestaat het vraagpunt niet meer aangezien de op dit punt welwillender regeling van het gemeene recht (art. 1076 Rv) geen verplichte overlegging van een vertaling eist. Deze regeling is toe te passen krachtens de regel van art. VII Verdrag (meer liberale nationale regeling buiten verdrag tot gelding te brengen).

JCS

Nr. 13

ARR.-RECHTBANK LEEUWARDEN

25 september 1986
(Mrs. Holtz, Aten, Wachter)

Schadevergoeding op grond van art. 1406 BW. Invloed daarop van uitkeringen op grond van door laedens gesloten inzittenden-verzekeringsovereenkomst en door werkgeefster van omgekomen ouder gesloten ongevalverzekeringsovereenkomst.

Aan de orde is de vraag, of op schadeuitkeringen, waarop de kinderen Visser, als gevolg van het onrechtmatig handelen van Beetsma jegens diens verzekeraar recht hebben op grond van het in art. 1406 BW bepaalde, in mindering gebracht moeten worden uitkeringen krachtens respectievelijk de door Beetsma gesloten inzittenden-verzekeringsovereenkomst en door Vissers werkgeefster gesloten ongevalverzekeringsovereenkomst.

Krachtens genoemd wetsartikel hebben de kinderen naast hun moeder ieder een zelfstandige vordering tot vergoeding van schade die zij zelflijden ten gevolge van de dood van hun vader. Dit brengt mede dat uitkeringen uit hoofde van verzekeringen slechts dan bij de bepaling van de behoefte van de kinderen in aanmerking moeten worden genomen, wanneer deze uitkeringen die behoefte verminderen. Dit is in casu niet het geval, omdat de moeder als begunstigde ter zake van die uitkeringen is aangewezen, deze uitkeringen op een vast bedrag zijn vastgesteld, ongeacht of er kinderen zijn en of die ten hare laste komen, en

niet blijkt dat die uitkeringen als gezinsuitkeringen zijn bedoeld.

(BW art. 1406)

H. Lok, in haar hoedanigheid van moeder-voogdes over haar minderjarige kinderen:

1. Maartje Visser,
2. Johannes Visser, en
3. Saskia Visser, allen te Sijbrandaburen, eiseres, proc. Mr. F.J. Agema,

tegen

Ennia Schade Verzekering NV, te 's-Gravenhage, gedaagde, proc. Mr. E.J. Kliphuis.

Rechtsoverwegingen

1. Als enerzijds gesteld en anderzijds niet of onvoldoende gemotiveerd bestreden, staat ten processe vast:

Op 23 april 1982 is eiseresses echtgenoot — hierna ook te noemen Visser — te Bozum aan een ernstig verkeersongeval overleden, welk ongeval te wijten is aan de schuld en onrechtmatige daad van J. Beetsma te Goënga — hierna ook te noemen Beetsma —. Ten tijde van dit ongeval zat Visser als mede-inzittende in de auto, die door Beetsma werd bereden.

Beetsma was toen tegen burgerrechtelijke aansprakelijkheid verzekerd bij gedaagde, hebbende eiseres en haar kinderen — hierna ook te noemen resp. moeder en de kinderen Visser —, die door Vissers arbeid plachten te worden onderhouden, een eigen recht op schadevergoeding jegens gedaagde ex art. 6 WAM.

Volgens het overgelegde rapport van het Noorder Expertise Bureau H. Pals & Zn., d.d. 18 mei 1983, moet de contante waarde van de — door de kinderen-Visser als gevolg van Beetsma's handelen geleden — schade per 1 jan. 1983 aldus worden berekend:

oudste kind Visser	f 707
2e kind Visser	f 7 280
3e kind Visser	f 27 499

bij welke berekening geen rekening is gehouden met „eventueel op de schade toe te rekenen voordelen, zoals ontvangen uitkeringen in verband met het overlijden van de man (Visser)”.

Als gevolg van voormeld overlijden heeft moeder-Visser blijkens dit rapport geen schade in haar levensonderhoud geleden.

Gedaagde heeft voormelde — in het rapport genoemde — schadebedragen erkend en heeft deze ten behoeve van de kinderen-Visser vergoed, evenwel onder aftrek van twee verzekeringsuitkeringen tot een bedrag van in totaal f 18 000.

Een van die uitkeringen, zijnde een bedrag van f 10 000 is gegrond op een inzittenden-verzekeringsovereenkomst, aangegaan door Beetsma bij gedaagde, houdende de betreffende polis o.a. in:

„art. 14 ad b. ... De uitkering bij overlijden geschiedt aan zijn weduwe (weduwe van de inzittende) of bij ontstentenis van deze aan zijn erfgenamen gezamenlijk ...”

De andere uitkering, zijnde een bedrag van